

Recensie: We Shall Overcome****1/2

CC Merksem
zaterdag 15 april 2017

foto © Phile Deprez

Recensie:

14 was Wim Opbrouck in 1983. Bang voor de bom, was hij. Voor het moment dat er een nucleaire oorlog zou starten. Een dienstweigeraar was ie, een gewetensbezwaarde die zich tegen de oorlog keerde. Hij deed dus mee aan de antirakettenbetoging in Brussel in dat jaar. In de hoop dat beschaving het zou winnen van de barbarij. Met als enige wapen: zingen. In zijn recentste voorstelling 'We shall overcome', vernoemd naar een nummer van Pete Seeger, die een mix is van concert en gesproken woord, verzamelde Opbrouck (synths, accordeon, melodica, mondharmónica, beatrijng en zang) samen met Ron Reuman (drums), Axl Peleman ((contra)bas, zang en synths) en Roeland Vandemoortele ((elektrische) gitaar en zang) protestliederen tegen oorlog voeren en vredesliederen. Vreemde eend in de bijt was 'Catch the Wind' van de Schotse singer-songwriter Donovan dat een liefdeslied is. Peleman verklaarde dat een liefdeslied betekent dat je geen ruzie aan het maken bent, waardoor het volgens hem op die manier best wel paste in de set die de perfecte balans vond tussen ernst en (volkse) meezingmomenten. Opbrouck moest toegeven dat zijn publiek in Merksem een aardig potje kon zingen wanneer ie de zang exclusief over liet aan de toeschouwers. Het werd dus een straffe avond in CC Merksem – 'met twee flanken en een middenblok eigenlijk zoals het Sportpaleis' aldus de man uit Bavikhove – en de productie kreeg dan ook een staande ovatie achteraf.

'We shall overcome' is ingedeeld in twee delen. In het eerste staat de groep in zwarte kleren op het podium, het tweede in het wit, kleur van de hoop. Dat was ook de boodschap uiteindelijk die Opbrouck en co wilden uitdragen. Dat de protestliederen van toen nog steeds hyper actueel zijn gezien de spanningen tussen Amerika en Noord-Korea of tussen Amerika en Rusland rond de kwestie Syrië bijvoorbeeld. 'Politiek' van Bram Vermeulen droeg hij dan ook sarcastisch – net als het nummer is overigens – op aan 'onze politici die zo goed voor ons zorgen'. Een ijzersterke versie werd het met nieuws-soundscapes in verwerkt die in surround te horen waren. Slechts één rekwisiet had de voorstelling bij: een vinylplaat van 'Friede Vrede Paix Peace Pax' uit 1973 waaruit de groep onder andere 'Le Déserteur', 'What have they done to the rain' en 'We shall overcome' bracht. 'De vluchteling', een verzetslied naar 'La Complainte du Partisan' van Anna Marly uit 1948 was al meteen een van de hoogtepunten van de voorstelling. Opbrouck fluisterde het even wanneer de tekst 'hoor de wind die fluistert' kwam aanwaaien. Een nummer dat ie verder begeleidde op accordeon en het mengde met het Beverlo-lied uit Mistero Buffo van de Internationale Nieuwe Scène. Het nummer werd populair dankzij Leonard Cohen die er 'The Partisan' van maakte. Een nummer over een verzetstrijder dat handelt over gewapend verzet. Andere artiesten zoals Joan Baez en Herman Van Veen veranderden de tekst zodat het accent verlegd werd van een verzetstrijder naar een oorlogsslachtoffer dat op de vlucht slaat.

Het is trouwens niet het enige nummer waaraan gesleuteld werd. Status Quo veranderde in 2010 namelijk de lyrics van 'In the army now' (in deze voorstelling gezongen door Axl Peleman) en daarmee ook ineens het geweer van schouder. Het nummer stond tijdens de Eerste Golfoorlog op de zwarte lijst van de BBC, naast onder andere 'Give peace a chance' van John Lennon en 'Imagine'. 'In the army now' klaagt de oorlog in Vietnam in 1981 aan. Het nummer is oorspronkelijk van de

Zuid-Afrikaanse broers Rob en Ferdi Bolland maar werd in 1986 zeer populair door de Britse rockband. Het donkere 'A vacation in a foreign land. Uncle Sam does the best he can' werd vervangen door het strijdvaardige 'You're on your way to a foreign land. Now's the time to do what you can' en het cynische 'You'll be the hero of your neighbourhood. Nobody knows that you left for good' werd 'Counting the days till you're back for good'.

Piekfijn musiceert het gezelschap. 'The Lost Canadian' eindigen de muzikanten onder andere akoestisch op banjo en accordeon. Tussenin trekt de song open met drums en contrabas. 'The last living rose' van PJ Harvey zorgt dan weer voor knappe meerstemmige samenzang tussen Wim Opbrouck, Ron Reuman en Axl Peleman waarbij de West-Vlaming die erg straf is in het Antwerps, even zijn kopstem opzoekt. Op het einde van het eerste deel, tijdens 'Only remembered' doen ze dat met zijn drieën nog eens dunnetjes over. Maar dan a capella. Ook 'Het jong soldaatje', dat onder andere Wannes Van de Velde heeft ingeblikt, liet de voorstelling a capella horen. Deze keer ging Opbrouck voor een soloversie. Een klaagzang is het waarbij de zangstem grote golvende bewegingen maakt. Nog zo'n versie om in te kaderen is die van 'Jaurès' van Jacques Brel over sociale ongelijkheid hier met melodica effect dat naar achteren wegdeemstert in de mist die in de concertzaal hangt, en een puike elektrische gitaarpartij van Roeland Vandemoortele die op het einde op de klankkast van zijn instrument ook klopt.

Aan publieksinteractie geen gebrek tijdens dit optreden overigens. Zo laten de muzikanten het publiek meeklappen op het ritme van 'Just before the battle, mother' van Root. Het ritme van een vrolijk lentelied staat in schril contrast met de tekst over een soldaat die de dag voor zijn vertrek denkt aan zijn moeder, 'mother'- gevolgd door een woordspeling van Opbrouck naar 'modder'. Het is de voorbode voor een luchtiger tweede deel dat opent met 'Er komen andere tijden' van Boudewijn De Groot naar Bob Dylans 'The times they are a-changing'. Opbrouck en co brengen beide versies en laten de song door het publiek ook meezingen. De muzikanten dollen wat met hun zanger wanneer die een nummer van 'Renauld' aankondigt (La ballade Nord-Irlandaise nvdr.) en refereren naar een automerk. Of bij 'Spring 1919' waarbij 'L'onion fait la farce' een ludieke woordspeling wordt van 'L'union fait la force'. Het bewijst vooral de ongedwongen sfeer van een concert dat steeds meer een groot singalong optreden werd (o.a. met 'Guantanamo') en waarbij de boodschap wel eens naar de achtergrond durfde te verdwijnen. Zeker toen Axl Peleman "de snoodaard" de basbegeleiding stiekem omturnde naar die van 'Summer loving' uit Grease. Met een fragment van 'Dreamer' van Roger Hodgson startte Opbrouck met '(What's So Funny 'Bout) Peace, Love and Understanding' waarbij hij kennelijk last ondervond van te weinig feedback door de geluidsmonitors aan zijn klavier. Punt was dat ook in de zaal de synthstonen op dat moment, net als bij 'Imagine' dat vocaal net te hoog gegrepen bleek voor Opbroucks zangregister "veel te zacht doorkwamen".

Het hoogtepunt van leutigheid was met stip 'Give Peace a Chance' van John Lennon dat op hetzelfde ritme vooraf werd gegaan door onder andere Corry Konings' 'Ik krijg een heel apart gevoel vanbinnen', 'Can't help falling in love' van Elvis Presley, 'No woman no cry' van Bob Marley, 'Heyah Mama' van K3 in het Antwerps door Axl Peleman, 'Eres tú' van Mocedades door Opbrouck, de overdreven pathos van 'Rain and tears' van Demis Roussos, het kinderliedje 'Altijd is Kortjakje ziek' en 'A Whiter Shade of Pale' van Procol Harum naar Bach. Het publiek zong het allemaal piekfijn van begin tot einde mee. Kinderspel was dat voor de toeschouwers in Merksem vermits het de moeilijke passage 'Ah, but I may as well try and catch the wind.' uit Donovans 'Catch the wind' ook al voortreffelijk had neergezet.

< Bert Hertogs >

De setlist:Deel 1:

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd - kopij enkel bestemd voor persoonlijk gebruik
Herdistributie in eender welke vorm zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de auteur is verboden

This article and its picture is copyrighted - copy for personal use only

No (re)distribution in any way allowed without written permission of the author

Intro: We Shall Overcome

Ballad of the Soldier's Wife

De Vluchteling (+ tekst van het Beverlo-lied uit Mistero Buffo van de Internationale Nieuwe Scène) The Lost Canadian

The Last Living Rose (+ tekst van 'k Zou zo gere willen leven van Walter De Buck)

Le Déserteur

Het Jong Soldaatje

In the Army Now (+ tekst van Urtod van August Stramm (1874-1915))

Just Before the Battle, Mother

Jaurès

Only Remembered

Deel 2:

Er komen andere tijden (+ tekst van Krieg dem Kriege van Kurt Tucholsky (1890-1935))

Politiek (+ tekst van Who Made The Law van Leslie Coulson (1889-1916))

La Ballade nord-irlandaise

Guantanamo (+ tekst van Duizend soldaten van Willem Vermandere) " Summer Loving (Grease)

What Have They Done to the Rain

Dreamer - (What's So Funny 'Bout) Peace, Love and Understanding

Spring 1919

Imagine

Catch the Wind

Danny Boy

Ik krijg een heel apart gevoel vanbinnen - Can't help falling in love - No woman no cry " Heyah Mama - Eres tú - Rain and tears - Altijd is Kortjakje ziek - A Whiter Shade of Pale - Give Peace a Chance

We Shall Overcome